

Sloni za dětmi

Nápad, aby se sloni zabydleli místo v opuštěném zábavném parku u panelového domu v obci Dobrá Voda, kde je dětí nejméně tři tucty, se zrodil hnedle v několika hlavách najednou. Ty se postupně daly dohromady a začaly myšlenku šířit téměř mezi všechny dobrovodské obyvatele. Ženské osazenstvo zodpovědné za práci s dětmi čekalo na mužnou ruku praktikanta Honzy z Jaboku a nakonec se ukázalo, že romská komunita zde sídlící, disponuje takovými rukama v hojné míře.

Vše začalo anketou, kterou Karel, pracovník občanského sdružení Český západ, rozdál mezi obyvatele panelového domu. V jejích odpovědích se vícekrát objevilo přání vystavět pro děti hřiště v blízkosti bytovky. Stačila jediná otázka směrem k maminkám z komunity, co si o tomto nápadu myslí, co by do realizace mohly vložit (nápady, sílu, čas...) a jak by se to celé dalo udělat. Zvažovali jsem i rizika, tj. co by nám naše plány mohlo pokazit, a jak bychom tomu mohli předejít... Nakonec jsme ze všech nápadů, kterými maminky jen hýřily, vybrali ten, jehož úspěch byl nejdosažitelnější. Tedy **sloni za dětmi**.

První důležitý krok pro realizaci nějakého díla jsme měli za sebou - zrodil se nápad. Druhým krokem bylo zmapování zdrojů. Těch bylo několik. První - nadšení maminek a dětí, druhý - již blízcí se praktikant, třetí - silní muži - tatínkové malých dětí, čtvrtý - dřevění houpací sloni v opuštěném zábavném parku, pátý - svolení bratří trapistů - majitelů pozemku - k přesunu slonů poblíž dětem, šestý - cement od stavitele pana Kováře, přes pana Stránského, sedmý - nářadí z Českého západu, osmý - pojízdné auto, a tak dále a tak dále... Součinnost všech těchto činitelů přikořeněná notnou dávkou elánu všech zúčastněných a zpříjemněná domácím perníkem, přiměla slony k pohybu.

Nejdříve se v zemi pevně zabetonovaným slonům moc nechtělo, ale nářadí v rukách dospívajících chlapců, bylo nekompromisní. Když po dvou odpoledních leželi sloni bezbradně na trávníku bývalého zábavného parku, maminky a malé děti jim trochu očistily kůži a připravily je tak na přijetí nového barevného kabátku. Zatímco jedna část komunity se zabývala „přemlouváním“ (usilovným kopáním a smirkováním) slonů k pohybu směrem k dětem, druhá -tatínkovská - část připravila výkopy pod okny panelového domu, kde se mohli sloni po převozu zabydlet. Transport slonů se neobešel bez silných rukou a auta. To

střídavě převáželo

slony a děti, děti a slony, až se všichni shromáždili před domem. Tam už jeden z tatínků - profesí zedník míchal beton. U toho museli kluci být, aby v budoucnu uměli být podobně zruční, jako starší z jejich komunity. Přiložili své ruce k dílu nošením kamenů, přidržováním slonů, mícháním betonu. Ženy hlídaly malé děti, které se samozřejmě chtěly na ještě nerozkoukané (a hlavně nezabetonované) slony vyšplhat a pohoupat se, případně nosily vodu na přípravu betonu.

Zítřka ráno děti natrou slonům žlutý, zelený a červený kabátek a po dobře vykonaném díle se společně zakousneme do domácího perníku s marmeládou, abychom tím oslavili první krok na cestě za ideálem dětského hřiště.

Nápadů v dobrovodské komunitě není nikdy málo, a tak už se v našich představách houpačí děti nejen na slonech, ale také na dvouramenných houpačkách, prolézají prolézačky, přeskakují dřevěné překážky a staví zámky z písku. Znovu budeme hledat zdroje a pomocníky pro nápady vycházející z potřeb komunity, mocně aktivující energii jejich členů a konečně jim samým prospívající. Vítejte všechny zdroje, kterými byste nám chtěli pomoci uskutečňovat dobré dílo.

V Dobré Vodě 8. 5. 2003

